

ταια. Ἐκεῖ ἔγραψε καὶ μερικά ἀπτὰ καλὰ του τελευταῖα ποιήματα πάνω στὸ ρυθμὸ τοῦ πάθους του.

Μετὰ σὰν χειροτέρευε πολὺ μπήκε στὸ Ἑλληνικὸ Νοσοκομεῖο. Πέθανε ἀπὸ φθίσι στὸ 1919, περίπου 23 χρονῶ.

Ὅσοι τὸν γνώριζαν συμπόνεσαν εὐκρινὰ τὸν ἄτυχο νέο ποῦσβυσε τόσο γρήγορα χωρὶς νὰ συναντήση τὰ ἰδανικά του.

ΚΛΕΩΝ ΒΕΡΙΟΣ

Μερικά ἀπτὰ ποιήματα τοῦ Πέτρου Ἀλήτη.

ΟΝΕΙΡΟΞΥΠΝΗΜΑ

Μεστῶναν οἱ πόθοι στὰ ὀλόθερμα στήθεια τ' ἀδιάφορου ἀγοριοῦ πὺν γλυκοθωροῦσε ἕνα κόσμο δικό του πλασμένο.

Καὶ ζοῦσε προσμένοντας τῆς μέρας τὸν ἐρχομὸ πὺν θάβλεπε τὸν κόσμο του ζωντανεμένο.

Ἀγοχυλοῦσαν οἱ μέρες τῆς ζωῆς του, καὶ μὲ μάτι πιραμμένο τώρα, μαῦρο σύννεφο θωρεῖ νᾶρχεται ἀπτὰ βᾶθη τοῦ ροδογάλαξιου οὐρανοῦ ἀργό, ἀργό...

Ἀδύνατο ὅμως ἡ ἀλελπισιά στήν ψυχὴ του νᾶμπει, ἀδύνατο νὰ πιστέψει πῶς σὲ λίγο θαβρεῖ, τὸν κόσμο του σὲ συντρίμια, νεκρό...

Τὸ μαῦρο σύννεφο ξέσπασε σ' ἄγρια μπόρα κι' ἀστροπελέκια σύντριψαν τὰ στεριοθέμελα παλάτια πὺν τᾶχιζε τ' ἀδιάφορο ἀγόρι. Ὅλα γενῆξαν τώρα

στάχτες, ἀποκαΐδια, πὺν τὰ θρηνοῦνε μὲ πόνο μάτια, μάτια πὺν ξύπνησαν ἀπτὸν βαρὺ τὸν ὕπνο, κι' εἶδαν τὸν χαλασμό, στ' ἀλήθεια...

Ἀλλοίμονο. Καθῆξαν ἀπὸ τὰ ὀλόθερμα στήθεια, πόθοι, ἐλπίδες, ὄνειρα, χαρά...

Ἦ τὰπρόσμενο ξύπνημα ἀπὸ τὴν ὄνειροφαντασία...

ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΟ

Κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους περνώντας τὴ ζωὴ μου,
Εἶδα, δοκίμασα, πολλὰ.

Μιὰ μέρα ἀκούγοντας τὴν πονεμένη τὴν ψυχὴ μου
Τοὺς ἄφησα καὶ πῆγα μαζουά.

Μακρυνά! καὶ δὲν ἔβλεπα περὶ τὶς λυσοσπόμενες,
Γιὰ τὴ δόξα, ἐκείνες μορφές.
Δὲν ἄκουσα τὰ λόγια τους, τὶς σκέψεις τους τὶς μολυσμένες,
Οὔτε τοῦ μίσους τὶς κραυγές.

Σὲ σένα οὐρανέ, σὲ σὰς δέντρα, σὲ σένα θάλασσα,
Ἦρθα γιὰ νὰ ξεκουραστώ.
Τὸν παλιό μου ἑαυτό, ἤθελα, λαχταροῦσα, νὰ ξαναβρῶσκα,
Τὸν παλιό μου ἀμόλυγτο ἑαυτό.

Ἄλλὰ μάταια πρόσμενα, ὅσο κι' ἡ μέρες περνοῦσαν,
Νὰ βρῶ κάποια παλιὰ μου ἀγνότη.
Σκεπτόμουν ἀκόμα ὅπως σεῖς, καὶ σβοῦσαν,
Ἐχάνονταν, ὅλοι μου οἱ κόποι.

Σὰν τοὺς βαρεῖα ἀρρωστούς ἀλλοίμονο τώρα ὁμοιάζω,
Σὰν τοὺς ἀρρωστούς πού τρώγει μιὰ κρυφὴ πληγή.
Τοὺς ἴσκιους τῆς πρώτης μου νειότης στὸ δρόμο μου βάζω
Τοὺς ἴσκιους πού μου θυμίζουν μιὰν ἄλλη ζωή.

ΜΕΕ 1918

ΑΧ! ΑΠΟΨΕ!

Ἄχ! ἀπόψε, ἀπόψε ὄνειρεύομαι πολὺ.
Μέσα στὸ φτωχικό μου καμαράκι
Γυρνοῦν οἱ ἴσκιος ὠριθόρητοι καὶ πᾶν...

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς στέκεις ἐσύ,
Ἐσὺ μὲ τὸ χλωμό σου προσώπακι.

Κι' ὅπου περνᾷς κι' ὅπου κυτᾷς σὰ νὰ κερνᾷς...
Μ' ἀλλοίμονο δὲν ξέρω τί θὰ πῶ...
γλυκὸ ποιτὸ
ἢ φαρμάκι;

ΖΩΗ

Μὲς στὴν ταβέρνα ἀπόψε πόσοι θὰ μεθοῦνε
τὴ δυστυχία τους θὰ ξεχνοῦν μπρὸς σὲ ποτήρια
καὶ ὀλοένα νῆρθει ἡ λήθη θὰ ζητοῦνε...
Ἄλλοι πού σιγοτρῶει ἀγιάτρευτα ἓνα πάθος
ξεδίψαστο, ἓνα πάθος, δίχως νὰ τὸ νοιώθουν,
μπρὸς στὰ φρυμένα χεῖλη τους σιμώνουν τὸ ποτήρι...
Κι' ἄλλοι πού σὲ κορμιὰ σὰ λαφιασμένοι
τὴν ἠδονὴ ρουφοῦνε κι' ἔτσι ξεδιψοῦνε...